

Arrest

nr. 193 928 van 19 oktober 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 29 mei 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 april 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 31 mei 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 juli 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. VAN LAER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 15 december 2009 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 5 april 2016 dient de verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een “ander” familielid van een burger van de Unie, dit in functie van haar Spaanse nicht. Op 8 juli 2016 wordt deze aanvraag geweigerd (bijlage 20).

1.3. Op 9 januari 2017 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk is. Op diezelfde dag treft de gemachtigde een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Beide beslissingen werden aan de verzoekster ter kennis gebracht op 24 januari 2017.

1.4. Op 29 april 2017 treft de gemachtigde een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Het betreft de thans bestreden akte. Zij werd aan de verzoekster, onder de vorm van een bijlage 13septies, ter kennis gebracht op 29 april 2017 en is als volgt gemotiveerd:

*“Aan de mevrouw
[...]*

Wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen;

Artikel 7, alinea 1:

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijf zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

X 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Artikel 74/14 : Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X artikel 74/14 §3,3° : de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

X artikel 74/14 § 3,4° : de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de gekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie .

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor winkeldiefstal/ (PV: AN. (...)) van de politie zone van Antwerpen)

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar betekend werd op 24/01/2017.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS

*Met toepassing van artikel 7, tweede lid van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen
Betrokkene kan met haar eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van haar arrestatie.*

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor winkeldiefstal, (PV : AN.12.LB.052966 van de politie zone van Antwerpen.)

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar betekend werd op 24/01/2017.

Bovendien het feit dat de neef van betrokkene is België verblijft, kan niet worden weerhouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de et van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan worden uitgevoerd en op basis van volgende feiten:

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van haar arrestatie, is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van haar nationale overheden.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor winkeldiefstal. (PV : AN.12.LB.052966 van de politie zone van Antwerpen.)

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar betekend werd op 24/01/2017.

Bovendien het feit dat de neef van betrokkene in België verblijft, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art.8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is."

Uit de bewoordingen van de bijlage 13septies blijkt dat deze akte drie onderscheiden beslissingen omvat, met name een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten, een beslissing tot terugleiding naar de grens en een beslissing tot vasthouding.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De beslissing tot vasthouding

Ambtshalve dient te worden opgemerkt dat de vordering niet ontvankelijk is in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vrijheidsberoving die in de bestreden akte vervat zit.

De bestreden akte (bijlage 13septies) houdt onder meer een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet. Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

Artikel 72, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Het beroep is op dit punt onontvankelijk.

2.2. De beslissing tot terugleiding naar de grens

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037). Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoekster gegriefd is door de bestreden rechtshandelingen en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissingen moet aan de verzoekster bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

De Raad wijst er op dat de ontvankelijkheid van het beroep een zaak is die de openbare orde raakt en die hij desnoods ambtshalve dient te onderzoeken.

Het actueel karakter van het belang bij de vraag naar de ontvankelijkheid van het beroep houdt verband met de door het algemeen belang geïnspireerde opzet om de administratieve actie minimaal door rechtsgedingen te laten verstoren (RvS 19 februari 2009, nr. 190.641). Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

De Raad merkt op dat de beslissing tot terugleiding naar de grens, die vervat is in de bestreden akte, werd genomen in toepassing van artikel 7, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Artikel 7, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.”

Artikel 27, § 1 van de vreemdelingenwet, zoals van toepassing op de datum van de bestreden terugleiding naar de grens, bepaalt als volgt:

“§ 1 De vreemdeling die een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven hebben, kunnen met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de Staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

Zo de vreemdeling de nationaliteit bezit van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, of beschikt over een geldige verblijfstitel of een tijdelijke verblijfsvergunning van een Verdragsluitende Staat, kan hij naar de grens van deze Staat teruggeleid worden of met deze Staat als bestemming ingescheept worden.”

Uit de gegevens van het rechtsplegingsdossier blijkt dat de gemachtigde op 3 mei 2017, vier dagen na de kennisgeving van de bijlage 13septies, heeft beslist om de verzoekster vrij te stellen. Deze beslissing tot vrijstelling vermeldt de volgende gegevens: *“Gelieve de genaamde E.B., S., geboren te (...) van Marokko nationaliteit, opgesloten sedert 29.04.2017 vrij te stellen: Vrijstellingscontext: opsluitingstitel art. 7 - Termijn: 30 dagen – Reden: Medische redenen”*.

De verzoekster werd zodoende bij beslissing van 3 mei 2017 vrijgelaten, dit om medische redenen. Op de bestreden akte werd tevens een nieuwe termijn aangebracht die de verzoekster toelaat het grondgebied vrijwillig te verlaten tot 1 juni 2017 om middernacht. Omtrent de beslissing tot terugleiding naar de grens wordt niets vermeld.

Gelet op het bepaalde in artikel 7, tweede lid van de vreemdelingenwet en gelet op de duidelijke bewoordingen van de bijlage 13septies waaruit blijkt dat de gemachtigde het toen noodzakelijk achtte om de verzoekster *“zonder verwijl”* en met dwang naar de grens te doen terugleiden, houdt de hierboven besproken beslissing tot in vrijheid stelling waarbij niet langer wordt aangehouden dat de verzoekster zonder verwijl dient te worden teruggeleid naar de grens maar waarbij haar integendeel een termijn voor vrijwillig vertrek wordt gegeven tot 1 juni 2017, impliciet, doch zeker de opheffing in van de beslissing van 29 april 2017 om de verzoekster (met dwang) terug te leiden naar de Marokkaanse grens.

Ter terechtzitting wordt deze kwestie aan een tegensprekelijk debat onderworpen. Noch de verzoekende, noch de verwerende partij betwisten dat de beslissing tot terugleiding van 29 april 2017 impliciet doch zeker is opgeheven door de beslissing tot vrijstelling van 3 mei 2017. Het beroep is wat deze beslissing betreft, dan ook doelloos geworden.

Minstens dient te worden vastgesteld dat de beslissing tot terugleiding naar de grens actueel geen rechtsgevolgen meer sorteert voor de verzoekster, zodat een eventuele vernietiging ervan de verzoekster geen voordeel meer verschaft.

Het beroep is bijgevolg, ook wat de beslissing van 29 april 2017 tot terugleiding naar de grens betreft, onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekster onder meer de schending aan van het hoorrecht in combinatie met artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Zij brengt dienaangaande de volgende uiteenzetting naar voor:

“III. IN RECHTE: HET MIDDEL

(eigen onderlijning in citaten)

EERSTE EN ENIGE MIDDEL

Schending van artikel 3, 8 EVRM en 13 EVRM;

Schending van artikel 5, artikel 6.5 en artikel 7 vierde lid van Richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en van de raad van 16 december over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn)

Schending van artikel 7, eerste lid, 1° en 3°, artikel 74/13, artikel 74/14 §3, 3° en 4° Vreemdelingenwet samengelezen met artikel 5 en artikel 7 vierde lid Terugkeerrichtlijn;

Schending van de formele en materiële motiveringsplicht zoals bepaald in het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 Vreemdelingenwet;

Schending van de artikelen 41, § 2, van het Handvest van de grondrechten van de Europese unie (hierna « het Handvest »);

Schending van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel.

Schending van de zorgvuldigheidsplicht als het beginsel van behoorlijk bestuur en het beginsel audi alteram partem.

Machtsmisbruik. Schending van het vermoeden van onschuld.

Voorafgaandelijke opmerkingen:

De hier bestreden bijlage 13septies, meer bepaald een bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten, werd in rechte gemotiveerd door de verwijzing naar artikel 7 eerste lid 1° en 3° van de vreemdelingenwet en naar artikel 74/14 par. 3 3° en 4° van diezelfde wet (stuk 2).

Bij de motivering in feite van de bijlage 13septies wordt geen duidelijke opsplitsing gemaakt tussen feitelijke motieven die behoren bij het afgeven van het bevel op zich, en de feitelijke motieven bij de beslissing om voor dit bevel geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te laten.

De bijlage 13 septies is een knip-en plakwerkje met diverse kleuren, lettertypes, waaruit de werkelijke motivatie voor de beslissing niet duidelijk blijkt. De later toegevoegde 'nieuwe termijn' op de beslissing die ook een afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten inhoudt, maakt de obscuriteit van de beslissing compleet.

Uit de bestreden beslissing kan niet worden afgeleid welke vaststelling precies motiveert dat verzoekster door 'zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden'.

Verzoekster zal hierna zelf wel een opsplitsing te maken om haar middel te structureren.

In eerste onderdeel zal worden ingegaan op de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten op zich; in een tweede onderdeel zal worden ingegaan op de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten, hoewel er later een 'nieuwe' (?) termijn wordt toegevoegd. In een derde zal vervolgens de schending van het hoorrecht verder worden uitgewerkt. In het laatste onderdeel wordt nog ingegaan op de schending van artikel 8 EVRM.

*Eerste onderdeel, wat betreft het gevaar voor de openbare orde
(...)*

Tweede onderdeel, wat betreft de afwezigheid van een termijn voor vertrek

Derde onderdeel: schending hoorrecht, al of niet in combinatie met schending van artikel 74/13 vreemdelingenwet en artikel 3 en 8 EVRM.

De bestreden beslissing past de Terugkeerrichtlijn toe; artikel 7 van de Vreemdelingenwet, die de wettelijke grondslag vormt voor de bestreden beslissing, zet inderdaad deze richtlijn om in Belgisch recht.

Artikel 41, § 2, van het Handvest alsmede het algemeen beginsel van administratief recht audi alteram partem verplichten de administratie om eenieder waartegen een maatregel overwogen wordt, die haar of hem nadelig zou kunnen beïnvloeden, op voorhand te horen; en het gelijklopend recht van deze persoon om gehoord te worden voordat zulke beslissing wordt genomen.

In deze mate zijn de waarborgen vastgesteld in het Handvest in casu van toepassing.

Verzoekster had, indien zij verhoord was geweest, elementen kunnen doen gelden die van aard waren om op de tussen te komen beslissing een invloed te hebben.

Verzoekster had kunnen verwijzen naar het feit dat het werkelijk een zeer stomme omstandigheid was die als winkeldiefstal van een handdoek werd gekwalificeerd; dat zij niet in kennis werd gesteld van enig PV en dat zij niet werd gehoord door de politie, dat zij getrouwd is in Marokko en gezinshereniging wilde aanvragen, dat zij zware gynaecologische problemen heeft en begin mei onder het mes zou gaan voor een zware operatie.

Verzoekster werd op geen enkel moment in staat gesteld om nuttig haar standpunt bekend te maken en op te komen voor haar belangen, zowel wat betreft het vermeende openbare orde-gevaar, als wat betreft de op til zijnde procedure gezinshereniging.

Verzoekster had kunnen wijzen op het feit dat zij wel degelijk stappen aan het zetten was om zich aan te melden bij de Belgische autoriteiten onder de vorm van een aanvraag gezinshereniging in functie van haar Nederlandse echtgenoot, dat zij daartoe een advocaat had geraadpleegd. Bovendien is verzoeker in behandeling wegens ernstige gynaecologische problemen.

Vermelde elementen hadden, zo verzoekster gehoord was geweest, zeker tot een andere beslissing aanleiding hebben kunnen geven.

Dit is nog des te meer het geval daar het afleveren van een bevel geen automatisme mag zijn, maar behoort tot de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij.

De meest recente rechtspraak van uw Raad, zowel van de Nederlandstalige als van de Franstalige kamers, beschouwt tevens dat een beslissing genomen in schending van artikel 41, § 2 van het Handvest en van het beginsel audi alteram partem, o.m., niet correct gemotiveerd is, indien het verhoor van de verzoekster het bestuur had kunnen leiden tot het nemen van een andere beslissing.

Verzoekster verwijst naar het arrest nr. 188 786 van 23 mei 2016 en nr. 168 654 van 30 mei 2016, beiden uitgesproken schorsing bij UDN waarbij een schending van artikel 74/13 vreemdelingenwet annex artikel 8 EVRM als aannemelijk wordt aanvaard. Verzoekster verwijst naar het arrest CCE nr. 128.207 van 21 augustus 2014 en naar het arrest RvV nr. 198.594 van 5 september 2014.

Verzoekster verwijst eveneens naar het arrest RvV nr. 126.158 van 24 juni 2014 dat een gelijkkluidend standpunt en motivering ontwikkelt als de hierboven aangeduide arresten; verzoekster sluit zich bij die arresten aan; de inhoud is in casu van toepassing.

« 3.3.2.1. De verzoekende partij voert in een eerste middel onder meer de schending aan van artikel 41, lid 2 van het Handvest van de Grondrechten van de Unie en in een derde middel de schending van artikel 8 van het EVRM. De Raad is van oordeel dat beide middelen samen moeten worden beoordeeld. In het eerste middel wordt gesteld dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen in toepassing van artikel 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Dit artikel, zo betoogt de verzoekende partij, vormt de gedeeltelijke omzetting, in Belgisch recht, van artikel 6 van de richtlijn 2008/115. De bestreden beslissing werd dus genomen in toepassing van het Unierecht. In het arrest M.M. t. Ierland van 22 november 2012 (C-277/11) oordeelde het Europese Hof van Justitie De verzoekende partij, zo stelt zij, werd niet verhoord vooraleer de bestreden beslissing genomen werd. Mocht dit het geval zijn geweest dan had hij kunnen laten gelden dat hij een procedure zoals in kortgeding tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand aan het voeren was. Zij betoogt verder:

'Dit is des te belangrijker dat artikel 5.b van de terugkeerrichtlijn de Staten verplicht om bij elke beslissing rekening te houden met de gezinstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. [...]

3.3.2.3. Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt; verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst er op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, MM, ro. 81-82).

Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ, 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 86.)

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

In casu wordt aan de verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van artikel 7 van vreemdelingenwet.

Het wordt door de verwerende partij niet betwist dat deze bepaling een gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, aft. 348, 98 e.v.) (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr 53K1825/001, 23). In de huidige stand van de procedure lijkt niet te kunnen worden uitgesloten dat dit bevel om het grondgebied te verlaten als een bezwarend besluit moet worden aangemerkt dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest lijkt in casu derhalve van toepassing. Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 34).

De Raad stelt vast dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. het opleggen van een bevel om het grond gebied te verlaten moet worden gewaarborgd\ noch de gevolgen van schending van dit hoorrecht door het Unierecht, met name richtlijn 2008/115/EG, zijn vastgesteld. Hierin kan de verwerende partij worden bijgetreden.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof worden bijgevolg deze voorwaarden en deze gevolgen door het nationale recht bepaald, in overeenstemming met het gelijkwaardigheidsbeginsel en het effectiviteitsbeginsel. Deze procedurele autonomie voor Lidstaten betekent echter niet dat de wijze van uitoefening ervan niet met het Unierecht in overeenstemming hoeft te zijn en met name afbreuk mag doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn, in casu richtlijn 2008/115/EG (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, MG. e.a., ro. 35-36).

Het is dus in de algehele context van de rechtspraak van het Hof over het hoorrecht en het stelsel van de terugkeerrichtlijn, dat lidstaten in het kader van hun procedurele autonomie de voorwaarden moeten vaststellen waaronder het hoorrecht moet worden gewaarborgd en de gevolgen uit de schending van dit hoorrecht moeten trekken (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 37).

De Raad stelt evenwel vast dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. de besluitvorming inzake het afleveren van een terugkeerbesluit, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van de schending van dit hoorrecht door nationale regelgeving zijn vastgesteld.

et gegeven dat de toepasselijke regelgeving, Unierechtelijk dan wel nationaalrechtelijk, een dergelijke formaliteit niet voorschrijft, mag echter geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn 2008/115/EG.

In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet waarin uitdrukkelijk is voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling vormt overigens de omzetting van artikel 5 van de terugkeerrichtlijn en lijkt een individueel onderzoek noodzakelijk te maken.

In die optiek kan de verwerende partij niet worden gevolgd waar zij stelt dat de verzoekende partij uit eigen initiatief en via de geijkte wegen alle nuttige inlichtingen had moeten verschaffen.

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet als omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG. een nuttig effect kent dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd\ aangezien in de huidige stand van de procedure niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.

De Raad wijst er op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. 1307, punt 31 ; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C288/96, Jurispr. blz. 18237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C141/08 P, Jurispr. blz. 19147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11P, punt 80).

Hieruit volgt dat in casu niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39). In deze kan de verwerende partij worden gevolgd.

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad in casu aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoekster in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

De verwerende partij stelt dan wel dat dergelijke elementen niet worden aangevoerd, maar kan hierin niet worden bijgetreden: de verzoekende partij verwijst naar het feit dat zij, indien zij zou zijn gehoord, had kunnen aanvoeren dat zij een procedure had aanhangig gemaakt tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand en naar de band die hij heeft met zijn stiefzoon. Deze beide argumenten kunnen worden betrokken op een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM zodat het in de huidige stand van het geding op het eerste gezicht aannemelijk wordt gemaakt dat de thans door de verzoekster aangereikte informatie van aard is dat zij mogelijks had kunnen leiden tot een andere beslissing of tot het uitblijven ervan. Het niet horen van verzoekster heeft, gelet op alle feitelijke en medische omstandigheden van het geval in casu dan ook daadwerkelijk de verzoekster de mogelijkheid ontnomen om zich zodanig te verweren dat deze besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten een andere afloop had kunnen hebben. Een schending van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Unie en een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM worden op het eerste gezicht aannemelijk gemaakt. De middelen zijn in de besproken mate ernstig. » 1

Uit wat voorafgaat vloeit dus voort dat door verzoekster niet te hebben gehoord voor het nemen van de bestreden beslissing, de tegenpartij de wettelijke bepalingen en beginselen geïnviseerd in het middel heeft geschonden, o.m. art. 41, § 2 van het Handvest, het algemeen rechtsbeginsel audi alteram partem en de wettelijke bepalingen en beginselen i.v.m. de formele motiveringsplicht.

Overigens erkent de Staatssecretaris zelf -impliciet- dat het hoorrecht niet gerespecteerd was bij het niet toekennen van een termijn om het grondgebied te verlaten, door alsnog verzoekster een vertrektermijn te geven, nl. van 3 mei tot 1 juni middernacht. De duur van die termijn wordt niet gemotiveerd.

De beslissing 13septies dient bijgevolg geheel vernietigd en geschorst te worden, evenals het inreisverbod, dat nota bene gemotiveerd wordt door de afwezigheid van een termijn voor vertrek!

(...).”

3.2. De verweerder repliceert dienaangaande in de nota met opmerkingen als volgt:

“In een derde onderdeel betoogt verzoekster dat zij niet gehoord werd of alleszins niet in de mogelijkheid werd gesteld alle redenen aan te geven die een ander licht op de situatie hadden kunnen werpen, m.n. dat het een banale diefstal betrof (handdoek in een winkel), dat zij niet werd gehoord door de politie, dat zij getrouwd is in Marokko en gezinshereniging wilde aanvragen en dat zij zware gynaecologische problemen heeft.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster geen nieuwe gegevens heeft aangehaald die een ander licht op de beslissing zouden kunnen werpen. (zie ook RVV nr. 166.068 dd. 20 april 2016) De loutere bewering dat de diefstal een misverstand zou zijn, doet geen afbreuk aan de dienstige vaststellingen van de winkeldetective en de politie. Verzoekster werd op heterdaad betrapt op winkeldiefstal. De banalisering ervan is niet ernstig en kan dus ook geen ander licht op de feiten werpen. Verzoekster werd wel degelijk gehoord door de politie en kon steeds een beroep doen op een tolk indien gewenst.

Het gegeven dat zij in Marokko gehuwd was en de intentie had een aanvraag gezinshereniging op te starten laat evenmin toe te besluiten dat verwerende partij een andere beslissing zou genomen hebben. Een huwelijk en een loutere intentie een procedure gezinshereniging op te starten verhinderen geenszins de afgifte van een bevel het grondgebied te verlaten en dus de draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing (zie ook supra).

Verzoekster heeft op gepaste wijze haar gynaecologische problemen kunnen uitleggen, zo niet zou zij niet in vrijheid gesteld zijn geweest bij beslissing dd. 3 mei 2017.

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat verwerende partij een andere beslissing had kunnen nemen (Raad van State, nr. 237.502 dd. 28 februari 2017).”

3.3. De verzoekster betoogt onder meer dat geen rekening werd gehouden met haar gezondheidstoestand en dat zij, indien zij gehoord zou zijn geweest, de verweerder hieromtrent had kunnen informeren. Zij geeft aan dat zij had kunnen wijzen op het feit dat zij zware gynaecologische problemen heeft en begin mei een zware operatie diende te ondergaan. Bij het verzoekschrift voegt zij

een kopie van het desbetreffende operatieverslag van 9 mei 2017, waarin inderdaad een gynaecologische heelkundige ingreep wordt beschreven. De verzoekster benadrukt dat zij op geen enkel moment in staat werd gesteld om nuttig haar standpunt bekend te maken en op te komen voor haar belangen, terwijl deze elementen wel tot een andere beslissing aanleiding hadden kunnen geven. De verzoekster voert zowel een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet aan, als een schending van het hoorrecht. Zij verwijst in dit kader tevens naar het bepaalde in artikel 41, §2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), dat voorziet dat de administratie verplicht is om eenieder waartegen een maatregel overwogen wordt die hem of haar nadelig kan beïnvloeden, op voorhand dient te horen.

Vooreerst merkt de Raad op dat hij als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij zijn beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

Artikel 74/13 van de bepaalt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet is een bepaling die erop gericht is te waarborgen dat de minister c.q. de staatssecretaris en zijn gemachtigde, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing naar behoren rekening houden met welbepaalde omstandigheden en fundamentele rechten, zijnde het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt een gedeeltelijke omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europese Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna de Terugkeerrichtlijn) en dient derhalve richtlijnconform te worden toegepast. Het Hof van Justitie stelt in deze dat wanneer de bevoegde nationale autoriteit voornemens is een terugkeerbesluit te nemen, zij dus aan de door artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn opgelegde verplichtingen dient te voldoen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, par. 49).

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet legt derhalve in de besluitvorming betreffende verwijderingsbeslissingen een individueel onderzoek op omtrent het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van derdelanders die onregelmatig verblijven in België.

Het hoorrecht behelst, als beginsel van behoorlijk bestuur, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest, het recht van eenieder om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §§ 82 en 83). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 46, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 36).

Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12 en C-372/12, Y.S. e.a., § 67). Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §§ 30 en 34).

Het recht om in elke procedure te worden gehoord is thans niet alleen verankerd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die garanderen dat de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van elke gerechtelijke procedure worden geëerbiedigd, maar ook in artikel 41 daarvan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §31). De verzoekster kan bijgevolg op dienstige wijze de schending van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur aanvoeren.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 40).

In casu voert de verzoekster de schending van het hoorrecht aan ten aanzien van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd de verzoekster opgelegd in toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet. Artikel 7 van de vreemdelingenwet is een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn (*Pb.L.* 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; *Parl.St.* Kamer, 2011- 2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het geven van het bestreden bevel, zijnde een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht.

Deze bestreden beslissing moet eveneens worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van de verzoekster ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is *in casu* derhalve van toepassing.

Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefte doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten *Alassini e.a.*, C-317/08-C-320/08, EU:C:2010:146, § 63, *G. en R.*, EU:C:2013:533, § 33, alsmede *Texdata Software*, C-418/11, EU:C:2013:588, § 84; HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 43).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, *Jurispr. blz. I 307*, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, *Jurispr. blz. I 8237*, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, *Jurispr. blz. I 9147*, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, § 80).

Om een voormelde onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van

een bevel om het grondgebied te verlaten met al dan niet vasthouding met het oog op verwijdering hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

In casu stelt de verzoekster dat ze niet werd gehoord omtrent haar gezondheidstoestand, met name de reeds geplande hospitalisatie wegens een gynaecologische heelkundige ingreep, en brengt ze hieromtrent het desbetreffende operatieverslag van 9 mei 2017 bij.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat de verwerende partij met de gezondheidstoestand van de verzoekster rekening heeft gehouden in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Evenmin blijkt dat zij voorafgaand aan de thans bestreden beslissing door of in opdracht van de verweerder werd gehoord omtrent haar gezondheidstoestand. In de nota met opmerkingen stelt de verweerder dat de verzoekster door de politie werd gehoord, doch uit het *“administratief verslag vreemdelingencontrole”* van 29 april 2017 dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt geenszins dat de verzoekster in de mogelijkheid werd gesteld om haar gezondheidstoestand toe te lichten in het kader van een eventueel te treffen verwijderingsmaatregel. De opgenomen verklaringen handelen enkel over de betrapping door een winkeldetective op een diefstal van een pak monddoekjes in de Hema, waarbij de verzoekster ook erkende dat ze geen regelmatig verblijf had in België. Het blijkt echter niet dat de verzoekster op relevante wijze werd gehoord betreffende haar gezondheidstoestand.

Dit klemmt des te meer nu de verzoekster, nadat zij tijdens een navolgend gehoor op 2 mei 2017 haar gezondheidstoestand had uiteen gezet en nadat de centrumarts op 3 mei 2017 had geattesteerd dat de verzoekster om medische redenen niet geschikt was om in het gesloten centrum te verblijven en dat het aangewezen was dat zij werd opgenomen in een ziekenhuis, op 3 mei 2017 werd vrijgesteld om medische redenen.

Waar blijkt dat de verzoekster een aantal dagen na het treffen van de bestreden verwijderingsmaatregel wel haar gezondheidstoestand heeft kunnen toelichten en waar blijkt dat dit navolgend gehoor de verweerder ertoe heeft gebracht om de verzoekster om medische redenen vrij te stellen en haar de mogelijkheid te bieden om vrijwillig te vertrekken tot 1 juni 2017 om middernacht, blijkt reeds uit de feiten dat een voorafgaand gehoor de strekking van de bestreden beslissing had kunnen beïnvloeden.

De Raad merkt tevens op dat een wezenskenmerk van het horen is dat dit plaats heeft voorafgaand aan het nemen van de beslissing. Zo strekt dit recht er toe te waarborgen dat de betrokkene voorafgaand aan het nemen van het besluit naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar kan maken en dit opdat de bevoegde autoriteit in staat wordt gesteld naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom de beslissing is getroffen, vormt het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 88). De Raad ziet niet in welk nut het horen nog kan hebben indien reeds werd overgegaan tot het nemen van een beslissing en de uitkomst derhalve al vaststaat. De verweerder kan dan niet worden gevolgd waar hij in de nota stelt dat de verzoekster op gepaste wijze haar gynaecologische problemen kunnen uitleggen.

Een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht in samenhang met een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt. Het middel is in die mate gegrond.

4. Korte debatten

Er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Wat deze beslissing betreft is de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, zonder voorwerp.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk wat de overige aangevochten beslissingen betreft. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt wat deze beslissingen betreft derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Aangezien het beroep aanleiding geeft tot de nietigverklaring van één van de bestreden beslissingen, past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 april 2017 houdende bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is, wat de bij artikel 1 vernietigde beslissing betreft, zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden voor het overige verworpen.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE